

SOPOTNIK ZOLTÁN

Márai Sándor/ film/ karácsony

Mi van itt? Kik ezek? Ékezetek,
csak ékezetek. Halványodnak a hidak,
már nem tudok olvasni a Dunából sem.
Hideg. Levegő. Kidobott karácsonyfát visz
a víz, sodródik a hullámok vállainak ütközve
kicsit. Még nincs karácsony. Ki díszít fel egy fát
az ünnepek előtt, és dobja ki a vízbe az ünnepek
előtt. Miféle szertartás rendje ez? Az ázott
szaloncukor papírok, akár egy vízi szörny szőrszálai,
remegnek. Esetleg az elmúlt év fája az, beakadt
egy híd alatt valahová, ami most eresztette el. Hány
hajóskapitány gondolta teljesen természetesnek ezt,
így. Ezt a beakadást. És az önző félsötétet, ami rásimult
a tájra, és csak az utolsó pillanatban mutatja meg
a luxushajó orrát.

Mi van itt? Kik ezek? Köd hátán köd. Áll a kis hajó kapitánya
az orrban, valamitől nyugtalan, a luxushajó már
szimatot kapott; ő még nem. A karácsonyfát melljük
sodorja a víz. Még nincs karácsony. Ki díszít fel egy fát
az ünnepek előtt, és dobja ki a vízbe az ünnepek
előtt. Miféle szertartás rendje ez? A fáról szinte leázó
izzók hirtelen felkapcsolódnak, fény rándul átszűrni
a világot, épphogy sikerül kitérni az ütközés elől.
Soros kapcsolás.

Mi van itt? Miért ezek? Áram hasítja a folyót majdnem
ketté, minden a részletekig világos, reményszag,
zavarodott halak, fényhabok. Egy másik kontinensen
térdepelő asszonyok jajgatása hallatszik. Mintha.
Őket már nem menti meg semmi, se félrehúzott kormány,
se félremetszett sors. A béke most elképzelhetetlen.
(Kinek az, ember, kinek?) Így. Mintha vallatólámpával
világítana az Úr, mintha az ember aljára világítana le.

Mi van itt? Háború és köd. Mégis ütközés, mégis roncsok, emberi testrészek szanaszét, mégis a bűn, a bűn, és újra csak az. A kapitány szívét egy korlát-darab fúrja át, a luxushajó orra, akárha kontinenseket felezne meg. Halak vére, emberek vére, és földrészek vére folyik szét. Imák papírai áznak, majd gyulladnak meg váratlanul. A vízbe zuhanó alakok, mint fekete kartonból kivágott figurák. Miféle szertartás rendje ez? Miféle világ térdel le így? És kinek?

Mi van itt? Kik ezek? A Margit-szigetről egészen New Yorkig látok, én ellátok odáig. Vagy fordítva, már nem tudom. De most minek? Referenciapontjaimat bombázzák szakadatlan. Az emberséget akarják leválasztani rólunk, rólam. Kiirtani, ha így pontosabb. Meg a folyókból a halakat, a templomokból az Istent, a parkokból a lélegző fákat, a múzeumokból a tudatalatti festményeit. És én nem tudok beugrani a vízbe, segíteni a fuldoklókon, nem mozdul a lábam, a testem. Elkenődök egy fekete-fehér fényképen. Folt marad utánam. Miért.

NÁDAS ALEXANDRA MEDENCÉS MADONNA (ESTI) (vegyes technika, fatábla 55×100, 2014)